TICR A HYENA,

čili

Napoleon III. a Eugenie.

Historický román z posl. dob.

Pro "Pokrok Západu" přeloženo.

(Pokračování 22.)

U hlavní tabule seděly královny s jich manžely, tři oni vyslanci Dona Karlosa a vévody z Mediny. Rozmluva následkem ohnivého vína se rozpředla bujně, a i při druhé tabuli bylo veselo ve vedlejší síni, kde generálové Endemem pobízeni udatně potýkali se s číšemi, ano i dvorní dámy rozvazovaly.

Teď ještě podáváno v čínských koflících výborné kávy kolem, a pak mladá královna, jíž v sále počalo býti horko, hostinu ukončila.

Isabella prosila vévodu z Mediny, by ji doprovodil do zahradního pavilionu, a Eugenie s donem Olimpiem, markýska s Endemem a jiní páni a dámy šly se ochladiti do stínů palem a pomorančů.

Zatím setmělo se venku, co hostina trvala, a veškerý park byl osvětlen skvělými svítilnami, že plul jako v čarovném světle.

Královna-matka zůstala se svým manželem a s markýsem z Montholonu v hlavním sále a mluvila tu o účelu poslání Karlistických pánů.

Iseballa chválila slavnosť jeho, a pravila: „Musíme se přiznati, že park v Medině jest mnohem krásnější, nežli náš královský v Madridu. Vším oplývá, co ducha obveseluje a baví, jen jediného tu postrádáme."

„Zůstávám neutěšitelným, že moje královna není spokojena s nejoddanějším sluhou svým," odpovídal vévoda.

„Byly bychom nevděčny, ctěný done, kdybychom neuznaly, že nás hostíte věru po královsku. Jen jediného—zpěvu to—se tu nedostává, a ten ctíme co umění nejvyšší."

„Odpuštění, majestátnosť, že co neopatrný hostitel nepomyslil jsem na dvorního pěvce. Chybu tu v okamžiku tomto nemohu napraviti. Kdyby ale líbilo se mé královně spokojiti se s čistým krásným hlasem dívky z lidu—"

„Zajisté, drahý vévodo! Národní píseň vážíme si nad arie a melodie operní, jež tak často slýcháme. O nedlete, jsem věru velice zvědava."

„Spěchám vyplnit rozkaz vaší majestátnosti," pravil vévoda s úklonkem, jemuž napadla na mysl pějící Dolores. I poslal rychle k ní se žádostí, by onu píseň, jíž byl jednou slyšel, přednesla v zámku při mandolíně.

Královna sdělila zatím ostatním, jaké překvapení je očekává, a všichni sesadili se kolem ní. Endemo hned domyslil se, kdo že má asi býti zpěvačkou tou, a zbledl zlostí, přemohl se ale brzo, a sdělil šeptem Eugenii, že zpěvačkou tou jest Dolores, dcera sudího vesnického, jíž ona bezpochyby bude znáti, jelikož býval sudím hradním v Madridu.

Zraky Eugenie zajiskřily neobyčejně, a přesvědčivši se pohledem na Olimpia, že nezaslechl tajemství jí sděleného, radovala se. Věděla, že Olimpio někdy kořil se Dolores, a chtěla teď tajně pozorovati, zdali jest soupeřkou prosté dívky v srdci kavalíra toho, čehož možnost ji tak dojala, že zbledla uražená. Umínila si teď pilně jej pozorovati, a pomstíti pak svou posupnou chladností—jíž byla schopna—toto ponížení.

Endemo těšil se, že naskytne se mu příležitosti, kde bude moci vylíti svůj vztek a svou mstu na nebohé Dolores.

Dcera Cortinova zdráhala se sice z počátku, jelikož rozkaz byl důtklivý, přiměl ji starý otec, by vzala mandolínu a uposlechla. Učinila tak se srdcem trapným. Cítila jako by šla vstříc své záze. Ne že by se bála mladé královny—bývalať k ní vždy přívětivou—jiný nějaký tísnící pocit ji ovládal, který si nedovedla vysvětliti, a opustila chýši otcovskou s tlukoucím srdcem.

Rodrigo z Mediny s potěšením ji přivítal: Pojď jen do síně, a neboj se, Dolores; přál bych si, bys zapěla onu píseň, kterou slyšel jsem jednou, jeda mimo váš příbytek—ale ty se třeseš?"

„O, už to přešlo, milostivý pane. Budete-li slabým zpěvem mým spokojen, s radostí vám chci býti k službám."

Královna se právě bavila s Endemo o pěkném zařízení zámku Mediny, a Eugenie poutala celou pozornosť Olimpia na sebe, aby nespatřil vcházející zpěvačku a byl hodně překvapen.

Dolores vystoupila a uklonila se, a zaujata arci jí neseznámou skvělostí společnosti, sklopila zraků.

V rukou držela prostou mandolínu. Ve vlasech její skvělo se několik růží, a kol krku a ramenou měla ovinutý sněhobílý jednoduchý závoj.

Královna nepoznala dceru bývalého svého vrátného zámeckého, a kynula jí bílou ručkou drahokameny osypanou, pozdrav i znamení ku počtu.

Dolores zdálo se že nabyla obyčejného klidu svého, uhodila několik tonů na mandolíně, a počala pak jemným čistým hlasem svým národní píseň:

Když roh se ozývá,
a chochol už zavívá,
vrací se můj nejmilejší
z boje, z potýčky:
Zdali růže se rozvíjí,
zdali réva se rozpíjí
já sotva už vím,
vždyť o něm jen sním.

Královně byla píseň tato už známá a milá. Pěl jí tehdy na madridském dvoře rád vídaný pěvec Miral. Isabella upřela zraky své k zemi—touha jí naplnila—touha po vzdáleném Serranovi.

Olimpio vzhlédna ku pěvkyni, poznával, že jest Dolores velmi podobnou. Trapná výčitka zároveň vystoupila při této vzpomínce—tím více jej tížíc, že slyšel tuto píseň; a čím více hleděl na ni, čím bedlivěji pozoroval její tahy, poznával, že je to Dolores—jíž lásku přísahal, jíž ale při rozkoších velké společnosti byl zapomenul.

Dolores započala druhou sloku písně své:

Až se jen navrátí,
pů[illegible] — — —

Při slovech těchto oko její zběžně přeběhlo hosty přítomné, a spatřilo Olimpia! Zvuky odumřely jí na rtech—zbledla—třásla se—prsty její bez souzvuku přejely nástroj—pak se potácela, vykříknouc zděšeně.

Královna se zvedla a všeobecné následovalo úžasnutí. Olimpio už chtěl spěchati k Dolores, která jej byla též poznala— — -

„Co se stalo té dívce," zvolala královna, jíž byl výstup tento nepříjemný.

Sluha vévody přiskočil k Dolores, která bez vědomí klesla do jeho rukou.

Endemo s ďábelskou radostí pozoroval dojem, jaký výstup ten činil na vévodu, jenž byl u velkých rozpacích.

„Co chte dělati, done Olimpio," zvolala Eugenie, když tento na vše zapomena, chtěl spěchati k Dolores—přenechte to jen služebnictvu, by onu osobu odnesli; dejte mi rámě!"

Slova ta pronesla ledovým ostrým přídechem, a bavila se vidouc Olimpia u vnitru bojujícího a blednoucího.

V tom okamžiku, co panstvo opustilo salon, přiskočil Endemo k vévodovi z Mediny a pravil:

„Ta děvka je matkou. Věděl jste to nejlépe, a mohl jste výstupu tohoto si ušetřiti. Obraz ten nehodil se pro slavnosť vévody z Mediny."

„Co to tu pravíš tak úsměšně?" tázal se ještě jednou vévoda.

„V Cortinově chýži jest nemluvně—ale nemyslil jsem, že vy o tom nevíte. Vždyť v rodině Medinů jsou pancharti na pořádku. Jen se nehoršete, pane vévodo, slavnosť se musí dokonati."

„Bídníku", zvolal vévoda přitlumeným hlasem a opustil hrůzně se smějícího Endema, spěchaje do sálu za královnou, aby ji odprosil odpuštění nepříjemného tohoto výstupu.

Endemo zůstal v saloně samoten. Věděl, čeho se může odvážiti proti vévodovi. Věděl, že jest v zámku více, nežli správcem, a jeho zrzavými vousy zarostlý bledý obličej šklebil se samolibě, když se za odcházejícím díval.

„Proč máš ty býti více nežli já; proč máš ty nositi korunu vévodskou, kdežto já jsem jednoduchým donem? I já mám právo na tvé miliony. Už dlouho dosti jsi jich užíval, teď nech mně nastoupiti na své místo. Vždyť jsme synové jednoho otce! Že tvoje matka byla infantkou a moje jen služkou z Anglie, to na věci nic nemění. Ano praví se, že moje matka byla krásnější tvé, a náš nejmilostivější otec miloval prý ji více. Nuže, už brzo zaměníme své postavení, a s miliony obdržím i tu krásnou Dolores. Po ní toužím—tvým sluhou býti jsem se už nabažil.

XXII.

Povstání.

Několik týdnů uplynulo od slavnosti.

Dolores leží v horečce na loži, a v její obraznosti stále vynořuje se obraz Olimpia, jehož neočekávaně spatřila na zámku.

Starý Cortina nemohl se domysliti, co se to stalo s jeho dcerou, když ale z její snů slyšel jméno Olimpia—uhodl, co ji asi potkalo, a modlil se za ni u lůžka její.

Teď zdálo se už, jakoby se měla vystonati. Stala se tišší, spala klidněji, a vesničanky u lůžka jí navštěvující slibovaly si její uzdravení.

I dítko Juanino utrpělo nemocí své pěstounky. Starý Cortina nesměl zanedbati své každodenní práce, a proto mu zbývalo málo času ku opatření nemluvněte.

Správce Endemo ale den se dne důtklivěji a ukrutněji trýznil dělníky i Cortinu, tak jako by chtěl robotníky ty naschvál popuditi.

Cortina jednou, nemoha to déle přes srdce přenésti, umínil si, že půjde k vévodovi, a sdělí mu všecky okolnosti jeho poddaných, a zároveň že mu poví o dítěti, které chová v domě svém.

I byl oznámen, ale vévoda se rozhněval nad tím, a vzkázal mu, že svou vůli a své rozhodnutí sdělí mu, až se jeho bezectná dcera pozdraví.

Ta slova vrazila do prsou starce co dvojostrá dýka. I složil na místě přísahu, že nikdy více nepřekročí práh zámecký.

Se sklopenou hlavou kráčel ze zámku. Neměl ničehož, nežli česť svého příbytku—a na té, co bývalému vojínu starých slavných dob záleželo mu nejvíce—a když mu někdo i po té šlapal — toho snesti nemohl. Ale co mohl počíti, čo mohl učiniti? Ba ani ospravedlniti se nemohl. A tak hlodal červ ten na jeho srdci, a trápil jej dnem i nocí.—

Dolores se pozdravila povstala s lože. Otec její nesdělil jí ničehož, co jej trápilo, by ji ušetřil hanby nezaviněné.

Hned první noci po uzdravení svém zatoužila Dolores navštiviti obraz bolestné madonny tam na návrší v lese. A vyčkavši až otec usne, opustila v temnu nočním chýži, a spěchala tam, by nalezla před obrazem útěchy v modlitbě, za sebe i za Olimpia, kterému přísahala věrnosť, jíž chtěla mu dodržeti až do smrti, vzdor tomu, že cítila, on že na ni v hluku velkého dvora zapomenul.

Byla skoro půlnoc. Noc byla temná a chladná obloha byla pokryta mraky věštícími blízkou bouři. Než toho všeho nepovšimla si dívka, a spěchala ku kapličce známé.

Když se brala lesem, spozorovala nedaleko od sebe u cesty nějaký temný stín, který skryl se před ní do houští. Zalekla se, a poznamenavši se křížem, spěchala ku kapličce. A tu pokleknouc oddala se modlitbě vroucí, tak že ani nespozorovala, že se několikráte v dáli zablesklo a hrom hučel vždy silněji a blíže.

Konečně povstala a chtěla ubírati se zpět, když pojednou zašustělo to vedle ní, a cítila se obejmutou lidskýma rukama. Obrátivši se, spatřila při sobě vysokou mužskou postavu, a když v tom okamžiku blesk osvítil krajinu, spatřila obličej cenící se na ni — obličej zlopověstného a nenáviděného Endema.

„Pryč ode mne, bídníku"—zvolala, chtějíc se vyvinouti z jeho objetí—„já náležím jinému."

„Jen zůstaň holubinko. Musíš náležeti mně, a ne-li s vůlí, tedy násilím si toho dobudu. Ani s místa se nehneš—tys tedy mou!"

„Milosrdenctví! Pomoc!" volala dívka pronikavým hlasem v tichosti noční—než koho mohla se dovolati v noční této opuštěnosti. Jen hrom odpovídal na její volání, a blesky se křižovaly jeden za druhým.

Endemo byl své kořisti jist. Objal ji a nesl ji do houštiny, a plesal, že konečně jeho noční potulky potkaly se s kýženým výsledkem.

A již se chtěl vrhnouti na oběť svou bez pomoci tu před ním v polovědomí ležící—když ozvaly se na blízku kroky a hlasy několika mužů. Kroky i hlasy se blížily. Endemo skřípal zuby vztekem, ale přece uznal za nejlepší, aby se uklidil, a spěchal rychlým krokem zpět do zámku.

Dolores přiskočila ku kapličce a cítila vděčnosť v srdci za vysvobození své z rukou toho lotra necténého. Unavením ale a rozčilením nemohla se držeti na nohou, a sklesla jako ve mdlobách k zemi.

Vesnické hodiny bily právě jednu s půlnoci.

Hrom ještě duněl, blesky ještě se křižovaly, a zdálo se, že se bouře vzdaluje stranou.

Tu blížily se kapličce se všech stran kročeje, a ozývaly se hlasy, jako by bylo udeření jedné hodiny ze země vyvolalo ty postavy temné. A podivné heslo ozývalo se všech stran, jeden volal „Muerte" a druhý vždy odpovídal:

„A tiranos." (Smrť tyranům.)

„Ty jsi to Fernando?" tázal se jeden hlas.

„Já a 20 mužů se mnou, Lorenzo," odpovídal tázaný.

„A já mám jich za sebou 40; jsme tedy hnedle všichni pohromadě."

„Noc jest nám příznivá."

„Kdo nemá ručnici vzal si kosu."

„Dobře. Kdo ale bude naším vůdcem?" tázalo se několik hlasů. „Krev musí téci; do pekla s Endemem. Oheň do zámku a pomstíme se!"

„Lorenzo nás povede!" volaly jené hlasy.

„Máte pravdu, lidé; on nejvíce zkusil, on nás povede," odpovídal Fernando.

„Pak odbila pro ty v zámku poslední hodinka. Žádnou milosť ať pojdou všichni, tak jak že slují Lorenzo, na to přísahám!"

„Jenom Cortinu necháme živého!"

„Při svaté panně, ten ať žije! Kdo jemu neb jeho dceři zkřiví vlasu, ať zahyne!"

„Nuže ku předu, ani chvíle nelenujme! Čert ať si dnes pochutná na Endemovi."

„Viva Lorenzo!" zvolali ostatní—a už táhli trýznění a až k smrti pronásledovaní robotníci k zámku.

Dolores ač jen na polo u vědomí, slyšela větší část rozmluv těchto. A srovnavši si všechno co slyšela v mysli neuspořádané, vzchopila se a spěchala zpět do chýše.

Bouře se zatím přehnala, a měsíc prokukoval trhanými mraky na krajinu. Při jeho chvilkovém svitu spozorovala Dolores při zámecké zdi mnoho stínů se pohybovati. Žebřík byl přiložen ku zdi, a už objevili se muži na hoře, každý nějakou zbraň v rukou.

Dolores viděla v duchu, co se má díti, viděla i toho všeho následky. Spěchala domů. Nežli ale ještě doběhla chýže své, slyšela střelnou ránu.

„Ach, už je pozdě, už je pozdě!" a vrazivši celá udýchaná do ložnice otcovy, volala:

„Otče, otče, zachraň je—oni oblebají zámek—už jsou v něm!"

(Pokračování.)

Zadik.

Roman od F. M. A. V.

Z francouzského přeložil prof. R. Krejč.

(Pokračování.)

XIII.

Návštěva.

Mezi tím, co meškal v Bassoře, magiové tamní uzavřeli, ho potrestati. Skvosty a šperky mladých vdov, které posílali na hranici, náleželi jim právem, bylo by to zajisté bývalo to nejmenší, kdyby Zadika byli dali upáliti za nedobrý kousek, který jim vyvedl.

Vinili Zadika z nebezpečného smýšlení vzhledem ku hvězdám, dokazujíce to svědky, přísahali, ho slyšeli tvrditi, že hvězdy nesklánějí se do moře. Strašný tento zločin hrůzou naplnil soudce, bezmála byli by roztrhali své šaty, slyšíce ta bezbožná slova. V skutku byli by tak učinili, kdyby Zadik by měl čím zaplatiti, pročež v největším rozhorlení toliko odsoudili ho, aby byl pozvolna při malém ohni upálen. Setor na darmo vynaložil svůj celý vliv, aby zachránil svého přítele; museli v krátkosti na dobro mlčeti.

Mladá vdova Almona, které se život zalíbil, začež ovšem Zadikovi byla zavázána, předsevzala sobě vysvoboditi ho od hranice. Přemýšlela o celé záležitosti, ale neřekla nikomu slova.

Zadik měl již býti upálen příštího dne; mohla tedy jenom noci použíti k vysvobození jeho. Vizme, jak sobě počínala. Natřela se voňavkami, vylíčila a vyšperkovala co nejpřiměřeněji a nejsličněji, žádajíc pak za tajné slyšení (audienci) u presidenta magiův. Když konečně vstoupila k tomuto ctihodnému starci, mluvila následně:

„Starší synu velikého medvěda, bratře býka, strýče velikého psa (to byly titule toho presidenta) přicházím, abych svěřila vám své pochybnosti. Bojím se velice, že ohromný jsem spáchala hřích, poněvadž jsem se nedala upáliti na hranici manželově. Ano, co jsem vlastně zachovala? Pomíjející tělo, které je již úplně zvadlé." Při těchto slovech odhrnula hedbávné rukávy se svých krásných loktů bělostí až zrak oslňující. "Vy vidíte, za jak málo to stojí."

Magius ve svém srdci ale myslel, že to má ceny veliké; oči jeho to prozrazovaly, ústa potvrzovala. Sám u sebe přísahal, že nikdy ještě neviděl tak krásných loktů. "Ruce jsou však méně špatné než ostatní, avšak ohledně krku přisvědčíte, že není hoden, abych naň obrátila pozornost."

Nyní obnažila svá ňadra, jichž vnadnější příroda as nikdy nevytvořila. Poupě růžové na bělostné kouli ze slonoviny, nemohlo s nimi záviditi, jehňátka z koupele přicházející byla by u porovnání s nimi jen hnědožlutá. Krok její, ty velké krásné oči, toužebně jaksi bloudící, jiskřící ohněm jemným, tváře jako krev a mléko, nos, který nebyl jako věž na hoře Libanon, pysky, které vyhlížely jako dvojitá obruba korálová, uzavírajíce v sobě nejkrásnější perle moře arabského, vše dohromady činilo, že starec myslel, že je teprv dvacetiletý.

Koktaje poněkud vyznal lásku svou Almoně, která vidouc ho rozpáleného žádala o milost za Zadika.

"Ah! má krásná dámo" zvolal, "kdybych i vám učinil po vůli, nebylo by nic platno; musí to býti podepsáno ještě od tří spolubratrů."

"Račte jen podepsati" pravila Almona.

"Velmi rád" pravil magius, "avšak za tou podmínkou, že se mi dostane vaší lásky za odměnu."

"Toť přílišná čest pro mě" pravila, neračte sobě jen obtěžovati přijíti do mé komnaty po slunce západu, jak objeví se lesklá hvězda Sheat. Naleznete mně na krásné růžové pohovce a užijete jí dle libosti s vaší služkou."

Odešla pak zanechavši starce samotna, jenž nyní pln byl lásky a nedůvěry v síly vlastní. Ostatek dne užil ku koupání, pil likér z bylanské skořice a druhého koření Tidorského a Ternatského, čekaje již netrpělivě, až vyjde hvězda Sheat.

Mezi tím krásná Almona vyhledala druhého magia, který ujišťoval, že slunce, měsíc a všecky hvězdy na nebi jsou toliko bludičkami u porovnání s vnadnou krásou její. Žádala i tu o milost a rovněž udělán jí tentýž návrh. Přijala ho a svolila k návštěvě při východu hvězdy Algenyb. Odtud odebrala se k třetímu, čtvrtému, obdržela jejich podpisy udílíc každému návštěvu při východu té které hvězdy. Nyní pozvala všecky soudce k sobě k vůli záležitosti veledůležité.

Když se u ní shromáždili, ukázala jim podpisy magiův a pověděla, za jakou cenu udělili milost Zadikovi. Každý z nich přišel skutečně v určitou hodinu a málo se divil, když spatřil své spolubratry a ještě více se divil, vida soudce, před kterými hanebné jednání magiův vyšlo na jevo.

Zadik byl zachráněn. Setor zaradoval se tou měrou chytrosti Almonině, že pojal ji za ženu.

XIV.

Tanec.

Setor měl za záležitostmi obchodními odebrati se na ostrov Serendib. Avšak jsa ženat první měsíc, který jak známo, je měsícem medovým, nebyl sto opustiti choti svou ba ani pomysliti na rozloučení se s ní, pročež prosil Zadika, by cestu tute vykonal za něj.

"Ah!" pravil Zadik, "tedy ještě více vzdáliti se mám od krásné Astarty! Avšak musím posloužiti svému dobrodinci" pravil, nerad sice ale odcestoval.

Nebyl dlouho na ostrově Serendib a již počali považovati ho za člověka neobyčejného. Stal se rozsudím všech sporů mezi obchodníky, přítelem moudrých, rádcem nepatrného množství, které rady běře. Sám král chtěl Zadika viděti a slyšeti, poznal brzo co na něm, nabyl důvěry v jehó moudrost a stal se jeho přítelem. Přátelství a láska královská naplňovaly ho strachem; tanuloť mu mysli ve dne vnoci neštěstí, které spůsobila přízeň Moabdorova.

"Líbím se králi" pravil, "nebudu ztracen?"

Laskavosti královĕ nebyl s to oddolati, poněvadž Nabussan král Serendibský, syn Nussanabův, syna Nabassunava, syna Sanbusnova, byl nejlepším a nejhodnějším vládcem v celé Asii, a vůbec kdokoli s ním mluvil, musel ho milovati. Toho dobrého krále neustále sice chválili, ale zároveň šálili a okrádali, drancujíce jeho poklady. Hlavní správce na ostrově Serendibu dával vždy taký příklad, který věrně následovali ostatní. Král to věděl a vícekráte nově ustanovil strážce pokladny, avšak nebyl sto přítrž učiniti obvyklému spůsobu u rozdělování příjmu, jich menší polovic připadla jemu, druhá větší ale správcům. Konečně svěřil se Zadikovi.

"Vy znáte mnohé krásné věci" pravil k němu nemohl byste mi udati prostředek, abych nalezl pokladníka, který by mne neokrádal?"

"Na každý pád" odvětil Zadik. "Známť neomylný spůsob, kterým toho docílí."

Pln radosti tázal se král objímaje ho, co by činiti měl.

"Potřebí toliko" pravil Zadik, "nechati všecky, kdo o úřad pokladníkův ucházeti se budou, tancovati. Kdo zatančí s největší lehkostí, bude zajisté nejpoctivějším."

"Vy žertujete" řekl král, "toť přepodivný spůsob volby správce pokladny! Jak! vy myslíte, kdo bude nejlépe dělati skoky křižové, že bude nejdokonalejším a nejobratnějším finančním správcem?"

"Netvrdím, že bude nejschopnějším a nejdokonalejším" odpověděl Zadik, "ale ujišťuji vás, ze všech na každý spůsob nejpoctivější." Zadik mluvil s takou sebedůvěrou, že král na konec domníval se, že má nějaký nadpřirozený tajný prostředek ku poznávání správců finančních.

"Nemiluji nadpřirozenost" pravil Zadik, "lidé divotvorní i zázračné knihy nelíbili se mi nikdy. Ráčí-li vaše majestátnost dovoliti, abych provedl co navrhuji, nabudete úplného přesvědčení, že mé tajemství je věcí velmi jednoduchou a lehounkou."

Nabussan, král Serendibský, daleko více se divil, uslyšev, že tajemství dotčené nad míru jednoduché, než kdyby se bylo vydávalo za cosi zázračného.

"Dobře" pravil "dělejte jak tomu rozumíte."

Ještě téhož dne dal ohlásiti, aby všichni kteří o úřad vrchního správce financí jeho majestátnosti Nabussana, syna Nassanabova, ucházeti se budou sešli se prvního dne měsíce krokodilův v předních královských. Přišlo jich 64. Ve vedlejším sále nalezali se hudebnjci a vše bylo připraveno ku plesu. Dvéře do něho vedoucí byly zavřeny a každý, kdo chtěl vstoupit musel projíti malou temnou chodbou, kde několik minut ho nechali samotna.

Král dal totiž do ní veškeré své poklady snésti. Když všichni kandidáti byli pohromadě v salonu, nařídil král, aby se započalo tančiti. Nikdy snad netancovalo se s takou těžkostí a nemotorností. Všickni měli hlavu sklopenou, bedra prohnutá a ruce k oboum stranám jako přiklížené.

"Jací to padouchové!" pravil šeptmo ku králi.

Pouze jediný ze všech pohyboval se hbitě s hlavou vztýčenou, roztaženýma rukama, tělo měl spřímené a krok pevný.

"Hle! toť poctivec a řádný muž" pravil Zadik.

Král objemul dobrého tanečníka a učinil jej správcem. Všickni ostatní byli potrestáni co nejpřísněji, poněvadž každý v té době, co byl v chodbě naplnil sobě kapsy tou měrou, že nemohl ani řádně choditi. Král rozmrzel se nad přirozeností lidskou, poněvadž mezi 64 bylo 63 šibalů. Chodba zmíněná od té doby nazývala se galerií zkušebnou.

V Persii byli by těch 63 narazili na koly, v jiné zemi by byli zavedli rozsáhlé vyšetřování, jehož náklad by ztrávil trojnásobné peněz ukradených které by nikdy nevrátily se do pokladen královských; jinde konečně by se byli úplně ospravedlnili a převedli v nemilost onoho lehkého tanečníka; v Serendibu byli odsouzeni pouze k značné pokutě, které se dostalo státní pokladně, poněvadž Nabussan byl velmi dobrý. Z uznalosti daroval Zadikovi daleko značnější sumu než kterýkoli pokladník kdy ukradl. Zadik použil peněz těch ku vyslání poslů do Babylonu, aby nabyl zpráv o osudu Astartině. Dával rozkaz poslu hlasem třesoucím, krev se mu hrnula k srdci, před očima dělaly se mžitky, dech téměř ho opouštěl. Posel konečně odcestoval. Zadik viděl ho vstupovati na loď, a navrátiv se v tom domění, že je samoten, pronesl v komnatě slovo "láska".

"Ah! láska" pravil král; "to jest právě oč se jedná a uhodl jste, co největší mi spůsobuje obtíže. Jak velikým jste věru mužem! Doufám, že mi ukážete, nalézti ženu v každém ohledu neúhonnou, jako jste pomohl ku pokladníku nezištnému." Zadik, nabyv svých smyslů, přislíbil posloužiti jako v případu prvém, ač se mu věc zdála deleko těžší.

XV.

Modré oči.

"Tělo a mysl (srdce)" pravil král k Zadikovi... avšak při těchto slovech nemohl Zadik se zdržeti, aby nepřerušil jeho majestátnost.

"Jak velice jsem vám povděčným, že jste neřekl rozum a srdce!" Slova tato pouze slyšeti v mluvě Babylonské a zároveň v Babylonu toliko nalezneme knihy o rozumu a citu jednací, sepsané lidmi, kteří ni jednoho ni druhého nemají—avšak račte pokračovati láskavě.

"Tělem i myslí svou" pravil Nabussan, "mám patrně milovati. Co se prvního dotýče, mohu býti právem spokojen. Mám 100 žen krásných, přívětivých a ochotných, avšak srdce mé je daleko méně šťastné. Přemnohokráte jsem zakusil, že milují daleko více krále Serendibského, pramálo všímajíce sobě Nabussana. Nemyslím, žeby snad ženy mé byly nevěrné; ale přál bych sobě duši, která by náležela mně. Za taký poklad všech 100 krásek, které mi náležejí, bych dal.—Hleďte" pokračoval, "nenajdete-li mezi těmi 100 sultánek jednu, která by mně opravdu milovala?"

Zadik odpověděl tím spůsobem jako dříve ohledně finančníků. Pravilť: "Pane! nechte mě jednati a dovolte, abych volně směl naložiti se vším, co jste dal snésti do chodby zkušebné. Složím pak ze všeho náležitě účty, neračte přijíti o nic."

Král svolil všemu.

Na ostrově Serendibě vyhledal 33 hrbatých malých mužů, co možná nejškaredějších, pak 33 pážata nejsličnější a 33 bonze (mniši tamní) silně nejvýmluvnější. Všem bylo dovoleno navštěvovati komnaty sultanek, kdy se jim zalíbí. Každý z hrbáčkův měl ku své ruce 4000 dukátů, které mohl darovati. Již prvním dnem podařilo se všem a dosáhli, čeho chtěli. Pážata nemajíce peněz, zvítězili teprv za dva, tři dni. Bonzové měli trochu více práce, ale na konec získali sobě přece 33 jeptišek. Král dívaje se zamřížovanými okny, kterými do všech komnat bylo viděti, byl svědkem všech pokusů a s udivením patřil na 99 žen svých, které před jeho očima podlehly. Zbývala ještě jedinká mladoučká, nová, které se ještě ani nepřiblížil. Poslali k ní jednoho, dva, pak tři hrbáčky, kteří nabízeli až 20.000 dukátů, ale vše bylo marné. Nedala se podplatiti, ano hlasitým smíchem odbyla je, spozorujíc, jak penězy krásy sobě dodati myslelí. Dvě nejkrásnější pážata ucházela se o přízeň její, ona ale pravila, že se jí král ještě více líbí. Konečně poslány k ní dva bonzové jichž první byl velmi výmluvný, druhý ale nad míru smělý a drzý. Prvního nazvala žvanilem, o zásluhách na které by snad druhý nároky činiti mohl, nechtěla se ani zmíniti.

"Srdce činí vše" pravila, "nepoddám se ani zlatu hrbáčův ni vnadám mladého muže, aniž podlehnu svůdným bonzům, miluji pouze Nabussana, syna Nussanabova, a posečkám, až mne za hodnu uzná své lásky."

Král byl unešen radostí, udivením a něžností. Všecky peníze, kterými zvítězili hrbáči, sebral a dal krásné Falidě; tak se totiž jmenovala. Věnoval jí srdce své, co zasluhovala, bylať v plném květu mladosti krásy okouzlující. K vůli pravdě musíme ovšem podotknouti, že dělala špatné poklony, ale za to tančila jak víla, zpívala jako sirena a mluvila jako gracie, bylať bohatých vloh a ctností.

Nabussan milovaný zbožňoval ji, ale modré oči její byly příčinou největšího neštěstí. Byloť jedním starým zákonem králům zakázáno milovati ženy oči takových, jaké Řekové nazývali skotookými. Zákon dotčený utvořil náčelník bonzův před 5000 lety, chtě sobě přivlastniti modrookou milenku prvního krále ostrova Serendibského. Z té příčiny modré oči dány do klatby a utvořen taký základní zákon státní. Všecky stavové říše vytýkali to králi. Veřejně již se mluvilo, že poslední dnové říše se přiblížili, zlořád nejvyššího že dosáhnul stupně, přírodě celé že veliké hrozí neštěstí, slovem, že Nabussan, syn Nussanabův, miluje oči modré.

Hrbáči, finančníci, bonzové a hnědí naplňovali říši svým nářkem.

Divocí národové, sever ostrova Serendibského obývající, použili této všeobecné nespokojenosti a vpadli do říše dobrého Nabussana. Hledaje pomoci, obrátil se ku svým poddaným. Bonzové, ač polovic všech příjmů státních dostávali, spokojili se s pozvednutím rukou k nebi a zapoměli sáhnouti do svých kas, aby králi pomáhali. Odbývali krásné modlitby provázené hudbou, avšak ponechali stát v rukou nepřátel.

"Oh! můj drahý Zadiku, nemohl bys mi pomoci z té strašné nesnáze?" zvolal bolestně Nabussan.

"S největší radostí" odpověděl Zadik, "dostanete od bonzův mnoho-li budete chtíti. Ponechte veškeré statky, kde se jich hrady nalezají, nepřátelům a braňte pouze své."

Nabussan poslechl. Bonzové ihned přicházeli a vrhnouce se k nohoum královým, prosili za ochranu. Král odpověděl jim překrásným zpěvem, jehož slova byla modlitba za zachování jejich statků. Bonzové konečně poskytnuli peněz a král šťastně skončil válku. Zadik šťastnými i moudrými radami svými a důležitými službami zbudil proti sobě nejnesmiřitelnější nepřátelství nejmocnějších státníků. Bonzové a hnědí přísahali mu smrt, finančníci a hrbáči neušetřili ho nikde a všickni uváděli v podezření u krále Nabussana. Zásluhy zůstanou zhusta jen v předsíni a podezření vniká do komnat, dle výroku Zerdustova. Každodenně nové na něj přicházely žaloby. První se odmítají, druhé již udrží se, třetí již poraňují a čtvrté usmrtí.

Zadik polekán, skončil záležitosti svého přítele Setora, odeslal mu peníze a pak předsevzal sobě, že sám hleděti bude dozvěděti se o Astartě.

"Zůstanu-li v Serendibě" pravil, "dají mně bonzové naraziti na kůl. Kam ale mám jíti? V Egyptu budu otrokem, v Arabii dle všeho upálen, v Babylonu uškrcen. Přece ale musím zvěděti, co se stalo s Astartou; pocestuji tedy a uvidím, k čemu mne zachoval ještě bídný osud můj!"

(Pokračování.)

Chicago a Northwes'r dráha,

oblíbená cesta z

OMAHA

—do—

CHICAGO A NA VÝCHOD!

A TA

jediná přímá cesta do

Waterloo, Fort Dodge, Dubuque, La Crosse, Prairie Du Chien, Winona, St. Paul, Duluth, Janesville, Kanosha, Green Bay, Racine, Steven's Point, Watertown, Oshkosh, Fond Du Lac, Madison a Milwaukee.

Jest nejkratší a nejlépe hotovou drahou mezi

OMAHA A CHICAGO!

[illegible]

denní i spací vozy.

[illegible]

HLAVNÍ PŘIPOJENÍ.

V Missoury Valley Junction do Sioux City, Yankton a do všech měst na cestě k Sioux City a Pacific railroad.

V Grand Junction do Fort Dodge, Des Moines, Ottawa a Keokuk.

V Marshall do St. Paul, Minneapolis, Duluth a všech míst severozápadních.

V Cedar Rapids do Waterloo, Cedar Falls, Charles City, Burlington a St. Louis.

V Clinton do Dubuque, Dunleith, Prairie Du Chien, LaCrosse a ku všem místům na drahách Chicago, Clinton, Dubuque, Chicago, Dubuque a Minnesota.

V Fulton do Freeport, Racine, Milwaukee a ku všem jiným místům ve Wisconsinu.

V Chicago se všemi drahami z Chicago jedoucími.

Lístky přímé

[illegible]

W. H. Stennett, Gen'l Passenger Ag't. — *M. Hughitt,* Gen. Sup't.
N. Trissel, Ticket Ag't, Omaha — *G. C. Eddy,* Gen'l Ag't, Omaha
J. H. Mountain, West'n Trav. Agt. — *N. Haight,* Pass. Agt., Omaha.

Ayer's Cherry Pectoral

PROTI NEMOCEM V KRKU A PLÍCÍCH, JAKO JSOU KAŠEL, NASTYDNUTÍ, MODRÝ KAŠEL, ZAPÁLENÍ, DUŠNOST A SOUCHOTĚ.

[illegible]

Připravuje se od DR. J. C. AYER & CO., LOWELL, MASS.

[illegible]

Prodává se v všech lékárnách.

WEST'S

Pulmonary Balsam

proti

kašli, nastydnuti, chraptivosti, dychavičnosti,

ZÁŠKRTU, MODRÉMU KAŠLI, BOLESTI V PRSOU, SOUCHOTINÁM A VŠEM CHOROBÁM DÝCHACÍHO ÚSTROJÍ.

Láhve na zkoušku 25 a 50 centů. Velká láhev $1.00.

Prodává každý lékárník.

Wallace's TONIC Stomach Bitters.

Obsahuje následující částky: Golden Seal, divoká třešně, Sassafras, Bayberry, Wahoo, Sarsaparilla, jamaický zázvor, Valerian, krvavý kořínek, Dandelion, Buchu, kůra pomerančová, jalovec, china a čistě lihoviny.

Medicinal Bitters

dokonale vyhojí všechny choroby [illegible], které vznikají ze zkaženého žaludku a síly ústrojí těla; spolehlivý prostředek odváděcí, jenž účinkuje na játra a ledviny, čistí krev, sílí nervy, bezpečně [illegible] zalívání a zácpa. Prodává každý lékárník.

Laciný přeplav!

Já upozorňuji rodáky své, že *Hambursko-americká paroplavební společnosť* jejímžto generalním a jediným jednatelem v Hamburku jest

August Bolten.

[illegible]

jejížto zástupci v N. Yorku jsou Kunhardt & Co., 61 Broadst. a C. B. Richard & Boas, 61 Broadway, snížila od 1. září 1874 přeplavní ceny v mezipalubí z Hamburku do Nového Yorku na 45 zl. r. m. v stříbře, a z New Yorku do Hamburku na $20 zlata.

Poštovní parolodě nadřečené společnosti vypravují se z Hamburku pravidelně každou středu a z Nového Yorku pravidelně každý čtvrtek, a přeplav na nich jest nejen velmi laciný, alebrž i velmi dobrý a rychlý.

Pročež kdož do vlasti jedou, aneb kdož svým známým a příbuzným přeplavní lístek obstarati hodlá, snažně odporučuji hamburských poštovních parolodí, a nimiž zajistě jedenkaždý spokojen bude.

Na zdar!

Josef Pastor,
v kanceláři p. Aug. Bolten-a, čísl. 33—34 Admiralitaetstr., Hamburg.

Ayer's SARSAPARILLA

[illegible]

DR. J. C. AYER & CO., LOWELL, MASS.

DOBRÝ LÉK PRO NEDOBRÝ ŽALUDEK!

ČLOVĚK SVÝM VLASTNÍM LÉKAŘEM

FRAZIER'ŮV VYTEČNÝ LÉK!

[illegible]

"Frazier's Root Bitters,"

[illegible]

G. W. Frazier, Cleveland, Ohio.

[illegible]

Cena láhve jest $1.00. Šest láhví stojí $5.

Nejlepší anglický list UMĚLECKÝ A VĚDECKÝ s vyobrazeními

SCIENTIFIC AMERICAN

[illegible]

Patenty. [illegible] MUNN & Co., 37 Park Row, N. York. — [illegible] Cor. F. and 7th. sts. Washington D. C.

NOVÁ IDEA!

70 ct.

pošlete-li na NEW YORK & ORIENTAL TEA COMPANY,

obdržíte obratem pošty 1 libru výborného čaje Oolong, Young Hyson, English Crackfast, Japan neb Mixed, takového, jaký obyčejně prodává se v malém po $1.20 až $1.50 libra.

Je to skutkem ne veskrze známým, že nověji upravením pošty malé zásilky zboží mohou se zasílati za velmi nízké výhody levněji, než-li po Express. Cena lib. čaje jest pouze 8 ctů.

New York & Oriental Tea Co. používá této výhody zvláštní, a rozesílá svým odběratelům po celém Soustátí nejlepší čaje, které se kdy dovezly sem

ZA CENY VE VELKÉM.

Pohnůtky, proč byste měly objednati čaj svůj od New York and Oriental Company, jsou:

1. Poněvadž společnost ta drží jediné čisté a nesfalšované druhy čaje. Je známo, že ohromné množství tak zvaných čajů jest sfalšováno listím z vrby a jiných stromů ano i arnky písku, kosteky olova a pilinami z ocele, a býva barvený všelijak a prodávaný za čistý čaj. Za to může kupec od New York & Oriental Tea Company novým spůsobem málo známým odkrýti přítomnost sfalšování čaje, a společnost ta bude hleděti udržeti svoji dobrou pověsť tím, že nebude prodávati nic jiného, než-li jako dosud

PRAVÝ, ČISTÝ ČAJ!

2. Poněvadž naše majetnost nás uschopňuje, abychom importovali za hotové ve velkých zásobách, a tak můžeme prodávati za levné ceny. Kupujeme všecky čaje nade v přístavech Číny a Japonska, a tak uhospodaříme mnohé výlohy na prostředníky a útraty.

3. Poněvadž jsme zavedli nový systém obchodní, novou ideu. Neb tím uspoříme výdělek prostředníka a překupníka, a dáváme jej kupujícím, posílajíce přímo na každou adresu ty nejlepší druhy čaje za ceny ve velkém.

4. Poněvadž

Velkou potřebou doby naší

jest dobrý a laciný čaj, a chtějíce potřebě této vyhověti, je to ve vaší prospěch, byste si objednali ihned od nás čaje.

Viz te náš ceník:

[illegible]

NEW YORK ORIENTAL TEA COMPANY, 30 Vesey Street, N. Y.